

The background is white with a heavy, dark red blood splatter at the top. A single, thick red drip hangs vertically from the center of the splatter, extending down towards the title. The title is printed in a blue, serif font.

SKRYTÁ
TĚLA

CAROLINE KEPNES

alloyentertainment

SKRYTÁ
TĚLA

CAROLINE KEPNES

2016

Copyright © 2015 by Alloy Entertainment
Translation © 2015 by Jan Netolička
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HIDDEN BODIES
vydaného nakladatelstvím Emily Bestler Books/Atria, New York,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava
v únoru 2016

ISBN 978-80-7498-119-7

*Tahle knížka je pro tebe, mami.
Děkuji ti za život.*

1

Kupuju pro Amy fialky. Žádné růže. Růže kupují lidi, kteří něco provedli. Já jsem tentokrát udělal všechno správně. Jsem hodný kluk. Vybral jsem si dobře. Amy Adamová žije v reálném světě, tady a teď, ne v počítači.

„Fialky jsou na Rhode Islandu státní květinou,“ říkám chlápku, který mi je balí. Jeho nemotorné špinavé prsty mačkají okvětní lístky, moje okvětní lístky. *Zatracený New York*.

„Fakt?“ směje se. „Člověk se pořád učí.“

Platím hotově a nesu si fialky na East Seventh Street. Na květen je pořádné horko a já čichám ke květům. *Rhode Island*. Na Rhode Islandu jsem byl. Minulou zimu jsem jel do Little Comptonu. Byl jsem strašně zamilovaný a paralyzovaný představou, že bych mohl přijít o svou dívku – *Guinevere Beckovou, budiž jí země lehká* – a to kvůli její emočně rozhárané přítelkyni – *Peach Salingerové, budiž jí rovněž země lehká*.

Kdosi na mě troubí a já se omlouvám. Poznám, když je

něco moje chyba, a když člověk vejde na křižovatku na červenou, je to jeho chyba.

Stejně jako to byla moje chyba loni v zimě. Tu chybu si připomínám nejmíň desetkrát denně. Pořád mám v hlavě, jak jsem zavřený v šatníku v prvním patře u Salingerů v domě. Chtělo se mi čůrat, ale nemohl jsem ven. Tak jsem se vyčůral do hrnku – keramického hrnku – a ten jsem položil na masivní dřevěnou podlahu v šatníku. Když se naskytla příležitost, utekl jsem a na hrnek jsem prostě zapomněl. Hotovo.

Od toho dne je ze mě jiný člověk. Člověk se nemůže vrátit do minulosti, ale může jít dál, stát se člověkem, který si *pamatuje*. Od té doby jsem posedlý detaily. Tak například si naprosto dokonale pamatuju okamžik, kdy se Amy Kendallová Adamová vrátila do Mooneyho vzácných knih a taky do mého života. V duchu vidím, jak se usmívá, její vlasy, co se nechtějí nechat zkrotit (blondaté), a její životopis (jednu velkou lež). To bylo před pěti měsíci a ona tvrdila, že hledá práci, jenomže vy i já víme, že hledala mě. Přijal jsem ji a ona hned první den přišla do práce včas, s blokem v kroužkové vazbě a seznamem vzácných knih, které by chtěla vidět. Měla taky skleněnou krabičku se směsí super ovoce, která jí podle ní pomůže žít věčně. Řekl jsem jí, že nikdo nežije věčně, a ona se smála. Tak pěkně se smála, tak uvolněně. A měla taky gumové rukavice.

Jednu jsem vzal do ruky. „Na co to máš?“

„Abych neublížila knihám,“ vysvětlovala.

„Ale já chci, abys byla tady nahoře,“ opáčil jsem. „Nehledej v té práci nic složitějšího, budeš doplňovat regály a občas stát za kasou.“

SKRYTÁ TĚLA

„Tak jo,“ odpověděla. „Ale věděl jsi, že existují výtisky *Alenky v říši divů*, které stojí *milion dolarů*?“

Zasmál jsem se. „Nerad ti kazím radost, ale takovou *Alenku* dole nemáme.“

„Dole?“ zeptala se. „Tam máš vzácné knihy?“

Měl jsem chuť jí položit ruku na bedra a zavést ji ke kleci, kde jsou v krabicích a v bezpečí uskladněny *vzácné knihy*. Měl jsem chuť ji svléknout a zamknout uvnitř a vzít si ji. Ale byl jsem trpělivý. Podal jsem jí formulář oznámení nástupu do zaměstnání pro finančák a pero.

„Taky bych ti mohla pomoci chodit po takových těch domácích výprodejích a hledat staré knížky,“ řekla. „Člověk nikdy neví, na co narazí.“

Usmál jsem se. „Jenom, když mi slíbíš, že tomu nebudeš říkat domácí výprodej.“

Amy se usmála. Měla to nastavené tak, že jestli tu má pracovat, zanechá tu taky *pořádnou stopu*. Chtěla, abychom jezdili po domácích bazarech a hledali v nabídkách vyřazených knih z knihoven a prohrabávali prázdné krabice na ulici. Chtěla, abychom *pracovali společně*, a přesně takhle se lidi strašně rychle a dobře poznají. Chodíte spolu do vystěhovaných místností v suterénu a společně zase stoupáte zpátky nahoru, lapáte po čerstvém vzduchu, smějete se a shodujete se na tom, že teď se fakt potřebujete někde napít. Stal se z nás tým.

Zvedá ke mně hlavu nějaká stará paní opřená o chodítko. Usmívám se. Ukazuje na fialky. „Jste hodný hoch.“

To teda jsem. Děkuju jí a jdu dál.

Začali jsme spolu s Amy chodit před pár měsíci, když jsme zrovna byli na rozprodeji pozůstalosti nějakého pána v Upper East Side. Zatahala mě za klopou námořnický modrého saka, které mi sama koupila – za pět dolarů – ve výprodeji. Žadoni-

la, abych vysolil *sedm stovek* za podepsané a upatlané vydání *Velikonočního průvodu* od Yatese.

„Amy,“ zašeptal jsem. „Yates zrovna teď není žádná hitovka a nemám pocit, že by se to mělo v nejbližší době změnit.“

„Ale já ho zbožňuju,“ prosila. „Ta knížka je pro mě úplně všechno.“

Typická ženská. Rozhoduje se na základě emocí. Takhle se obchod nedělá, jenomže člověk se nemůže podívat Amy do jejích modrých očí, na její dlouhé blond vlasy jako vystřižené z klipu Guns N' Roses a říct jí ne.

„Co mám udělat, aby sis to rozmyslel?“ loudila.

O hodinu později jsem byl majitelem předraženého *Velikonočního průvodu* a Amy mi kouřila ptáka na záchodech ve Starbucks v Midtownu a bylo to o hodně romantičtější, než to zní, protože jsme se měli rádi. To nebyla kuřba; to bylo *orální milování*, přátelé. Postavila se a já jsem jí stáhl chlapecké rifle až ke kotníkům a zarazil jsem se. Věděl jsem, že se nerada holí; nohy měla často zarostlé a je úplně posedlá šetřením vodou. Jenomže takového bobra jsem nečekal. Políbila mě. „Vítej v pralese.“

Právě proto se teď usmívám a právě takhle člověk pozná, že je šťastný. Amy a já jsme víc sexy než Bob Dylan a Suze Rotolo na obálce alba *The Freewheelin'* a sluší nám to víc než Tomu Cruiseovi a Penélope Cruzové ve *Vanilkovém nebi*. Máme společný projekt. Jsme úžasné výtisky *Portnoyova komplexu* od Philipa Rotha. To je jedna z našich oblíbených knížek a spolu si ji čteme pořád dokola. Ona podtrhává své oblíbené pasáže tenkým fixem a já ji napomínám, aby si vzala něco jemnějšího.

„Ale já nejsem jemná,“ řekla. „Nesnáším jemné věci.“

Amy je fix. Je vášnivá. Zbožňuje *Portnoyův komplex* jako nic jiného na světě a já bych chtěl vlastnit všechny zažloutlé

SKRYTÁ TĚLA

výtisky, které ještě existují, a mít je dole ve sklepě, aby se jich mohla dotýkat jen Amy. Neměl bych zbytečně naskladňovat jednu knihu, ale když já prostě miluju, když mám Amy opřenou o polici s knihami. Philip Roth by proti tomu určitě nic neměl. Když jsem jí řekl, že bychom mu měli napsat, smála se. Má fantazii. A srdce.

Zvoní mi mobil. Jsou to elektrikáři od firmy Gleason Brothers ohledně zvlhčovače, ale ti můžou počkat. Mám e-mail z BuzzFeedu s nějakým seznamem *super indie knihkupectví* a i ten může počkat. Když má člověk koho milovat, všechno najednou může počkat. Když můžete prostě jít po chodníku a představovat si holku, kterou milujete, nahou na hromadě zažloutlých *komplexů*.

Přicházím k Mooneyho knihám, a když otevřu dveře, rozezní se zvonek. Amy zakládá paže na prsou a sjíždí mě pohledem a možná je na květiny alergická. Možná byly fialky úplně špatná volba.

„Co je?“ ptám se a doufám, že tohle není začátek konce, že tohle není ten okamžik, kdy se z holky stává kráva, kdy najednou už není cítit vůně nového auta.

„Kytka?“ ptá se. „Chceš vědět, co bych chtěla víc než kytku?“

Vrtím hlavou.

„Klíče,“ říká. „Právě tu byl jeden chlap a já jsem mu mohla prodat toho Yatese, jenomže jsem mu ho nemohla ukázat, protože nemám *klíče*.“

Odhazuju kytku na pult. „Zpomal. Vzala sis na něj číslo?“

„Joe,“ říká a podupává nohou. „Já tuhle práci miluju. A vím, že jsem blbá a neměla bych ti říkat, jak strašně jsem do ní zažraná, ale prosím tě. Chci mít svoje klíče.“

Neodpovídám. Musím si to všechno zapamatovat, zamknout někam do bezpečí. Tu tlumenou hudbu – „Sweet Virginia“ od Rolling Stones, jednu z mých oblíbených písniček – i třeba intenzitu světla. Nezamykám. Neobracím ceduli s nápisem OTEVŘENO. Obcházím pult a беру ji do náruče a tisknu ji k sobě a líbám ji a ona líbá mě.

NIKDY jsem nikomu nedal klíč. Ale tohle se mělo stát. Člověk by měl svůj život posouvat dál. V posteli by měl mít místo ještě pro někoho jiného, a když se ten někdo objeví, měl by ho do ní pustit. Chytám svou budoucnost za pačesy. Dokonce platím víc za trapný klíč s motivem – růžový s kytičkama. A když vkládám tuhle růžovou kovovou věc Amy do dlaně, ona ji líbá.

„Uvědomuju si, že to je velká věc,“ říká. „Děkuju, Joe. Budu ji hlídat jako oko v hlavě.“

Večer pak jde ke mně a díváme se na jeden z jejích přibližných filmů – *Koktejl*, nikdo není dokonalý – a pak máme sex a objednáváme si pizzu a mně se pokazí klimatizace.

„Neměli bychom někoho zavolat?“

„Kašlu na to,“ říkám. „Bude Den obětí války.“

Usmívám se a tisknu ji pod sebou a její neoholené nohy mě škrábou a já už jsem na to zvyklý. Líbí se mi to. Olizuje si rty. „Co máš za lubem, Joe?“

„Ty si teď půjdeš domů zabalit,“ odpovídám. „A já mezitím půjčím červenou korvetu a vypadneme odsud.“

„Ty jsi cvok,“ říká. „A kam tou korvetou pojedeme?“

Koušu ji do krku. „Uvidíš.“

„Ty mě unášíš?“ ptá se.

A jestli to tak chce, tak proč ne. „Máš dvě hodiny. Běž se sbalit.“

2

Ona se oholila; věděl jsem, že to v sobě někde má. A já jsem k tomu asi taky přispěl. Opravdu jsem půjčil kabriolet. Jsou z nás dva snobi a řítíme se zalesněnou částí Rhode Islandu. Jsme jako z vašeho nejhoršího snu. Jsme šťastní. Nepotřebujeme vás, nikoho. Kašleme na vás, je nám jedno, co si myslíte, co jste nám udělali. Já sedím za volantem a Amy je jako z pohádky a tohle je naše první společná dovolená. Konečně. Mám lásku.

Máme sundanou střechu a zpíváme si společně s písničkou „Goodbye Yellow Brick Road“. Schválně jsem ji vybral, protože to teď všechno vracím. Všechny ty nádherné věci, které má strašlivě nemocná přítelkyně Guinevere Becková pošpinila a zničila. (Teď už vím, že trpěla hraniční poruchou osobnosti. S něčím takovým nejde nic dělat.) Beck a její strašné kamarádky mi toho v životě zničily hrozně moc. V New Yorku jsem nemohl skoro nikam jít, aniž bych na Beck nemyslel. A myslel jsem si, že už nikdy nebudu schopen poslechnout si Eltona Johna, který hrál, když jsem zabil Peach.

Amy mi klepe na rameno a ukazuje mi jestřába na obloze. Usmívám se. Není taková kráva, aby ztlumila hudbu, měla potřebu si o tom ptákově povídat a řešit, jestli to není nějaké znamení. Pane bože, je dobrá. Ale bez ohledu na to, jak je to všechno skvělé, pravda mě stále pronásleduje:

Zapomněl jsem tam ten hrnek s močí.

Ten zatracený hrnek mě neustále straší. Chápu, že každý je odpovědný za své činy. Nejsem žádná výjimka, mít někde svůj hrnek s močí vlastně znamená být naživu. Ale nedokážu si odpustit, že jsem to tak podělal, jako nějaká blbá holka, co si ráno u nového kluka „zapomene“ svetřík. Ten hrnek je vada. Kaz. Důkaz, že nejsem dokonalý, i když jsem obvykle tak precizní, tak důkladný. Zatím jsem ještě nezosnoval plán, jak ho dostat zpátky, ale moc to chci udělat kvůli Amy. Chci, abychom před sebou měli čistý stůl, vydrhnutý lyzolem.

Ona mi teď podává své poškrábané brýle. „Na, řídíš,“ říká. „Potřebuješ je víc než já.“

Je naprostá anti-Beck. Záleží jí na mně. „Díky, Amy.“

Líbá mě na tvář a život mi připadá jako horečnatý sen a napadá mě, jestli nejsem v kómatu, jestli to není jenom halucinace. Láska ti úplně zastře pohled na svět a já najednou nemám v srdci ani trochu nenávisti. Amy ji všechnu vytahuje, je moje léčitelka, můj miláček brufen. V minulosti jsem míval sklony prožívat některé věci velmi intenzívně, dalo by se možná říct sklony k obsesi. Beck byla tak rozhozená, že abych se o ni mohl postarat, musel jsem se vloupat k ní domů a hacknout jí e-mail a kontrolovat jí Facebook a Twitter a všechny esemesky, které psala snad dvacet čtyři hodin v kuse a ve kterých si pořád protiřečila a lhala. Udělal jsem s ní chybu a musel jsem za to trpět. Poučil jsem se z toho.

SKRYTÁ TĚLA

S Amy mi to klapě, protože ji na internetu prostě stalkovat nemůžu. Je to nepochopitelné. Ona není na netu. Bez Facebooku. Bez Twitteru. Bez Instagramu, dokonce nemá ani e-mailovou adresu. Mobil má na předplacenou kartu a já si musím každých pár týdnů měnit její číslo. Je dokonale analogová, perfektně se ke mně hodí.

Když mi to poprvé řekla, byl jsem v šoku a taky jsem měl trochu předsudky. Co to může být za člověka, že žije offline? Nebo si jenom na něco hraje? Nebo lže? „A jak platíš složenky?“ zeptal jsem se. „Přece musíš mít aspoň účet v bance.“

„Mám kámošku v Queensu,“ odpověděla. „Vždycky na ni napíšu šek a ona mi vybere hotovost. Spousta z nás ji takhle využívá. Je nejlepší.“

„Z nás?“

„Z lidí offline,“ řekla. „Nejsem jediná.“

Krávy se touží stát sněhovou vločkou. Chtějí, aby jim člověk říkal, jak se jim nikdo nevyrovná (omlouvám se Princeovi). Instagram je plný zrůdiček lačnicích po slávě – podívejte, namazala jsem si toast marmeládou! – a já jsem našel někoho jiného. Amy se nesnaží vyčnívat. A já nesedím zavřený v pokoji a nesjíždím jí statuty, nepátrám po zavádějících naaranžovaných fotkách se strojeným úsměvem. Když jsem s ní, jsem prostě s ní, a když někam jde, jde tam, kam řekla, že půjde.

(Jasně, že jdu občas za ní a že se jí kontrolně mrknu do telefonu. Musím přece vědět, že mi nelže.)

„Asi cítím moře,“ říká Amy.

„Ještě ne,“ odpovídám. „Vydrž pár minut.“

Přikyvuje. Nehádá se kvůli blbostem. Není to žádná vzteklá Beck. Ta úchylačka lhala i svým nejbližším – mně,

Peach, všem těm blbým spolužákům a rádoby *spisovatelům*. Mně třeba řekla, že je její otec mrtvý. (Nebyl.) Říkala, že má ráda *Magnolii*, jenom proto, že ji její kámoška Peach nesnášela. (Lhala. Četl jsem její e-mail.)

Amy je hodná holka a hodné holky lžou jen cizím lidem ze slušnosti, ne lidem, které milují. Třeba teď má na sobě tílko s nápisem URI. Ona na University of Rhode Island nechodila, nechodila na žádnou vysokou. Ale pořád nosí trička s jejich logy. Mně sehnala tričko s logem Brownu, jenom na tuhle cestu. „Můžeme lidem tvrdit, že jsem studentka a ty jsi můj profesor,“ hihňala se. „A že jsi ženatý.“

Všechna ta trička loví v různých sekáčích po celém městě. Její prsa neustále křičí *Do toho, Tygři! Arizonská státní! PITT*. Mám tendence předstírat, že doplňuju regály, a tajně poslouchat, když se s ní někdo v obchodě snaží zavést hovor. *Vy jste chodila na Princeton? Vy jste chodila na UMass? Vy chodíte na NYU?* A ona vždycky odpoví, že ano. Na ženské je milá a chlapi si myslí, že by u ní třeba mohli mít šanci. (Nemohli.) Líbí se jí takhle konverzovat. Má ráda příběhy. Je to moje malá antropoložka, která umí naslouchat.

Blížíme se k silnici, po které přijedeme přímo do Little Comptonu, a přesně v okamžiku, kdy mám pocit, že svět snad už nemůže být krásnější, vidím v zrcátku maják. Dohání nás policajti. Drsně. Jedou na světlech a teď už pustili i sirénu a já neslyším hudbu. Brzdím a snažím se ovládnout, aby se mi neklepaly nohy.

„Co se sakra děje?“ říká Amy. „Ani jsi nejel rychle.“

„Myslím, že ne,“ reaguju s pohledem upřeným do zpětného zrcátka, v němž vidím policajta otevírat dveře od auta.

Amy se ke mně obrací. „Co jsi provedl?“

SKRYTÁ TĚLA

Co jsem provedl? Zavraždil jsem svou ex-přítelkyni Guinevere Beckovou. Pohřbil jsem ji ve státu New York a pak jsem to celé hodil na jejího psychologa, doktora Nickyho Angevina. Ještě před tím jsem uškrtil její kámošku Peach Salingerovou. Zabil jsem ji ani ne osm kilometrů odtud, na pláži před domem její rodiny, a narařičil jsem to tak, aby to vypadalo jako sebevražda. Taky jsem oddělal jednoho feťáka, kreténa a majitele fabriky na sodovku jménem Benji Keyes. Jeho spálené tělo je v bezpečnostní schránce, ale jeho rodina si myslí, že umřel ožralý na pařbě. Jo, a taky první holku, kterou jsem kdy miloval, Candace. Tu jsem utopil v moři. Nikdo o ničem z tohohle neví, takže je namísto proslulá filozofická otázka: Padne-li v lese strom a nikdo ho neslyší, vydá zvuk?

„Nemám tušení,“ odpovídám a to se mi snad zdá.

Amy se prohrabuje v přihrádce před spolujezdcem a hledá smlouvu z půjčovny, vytahuje ji a pak přihrádku prudce zaklapne. Strážník Thomas Jenks si ani nesundává sluneční brýle. Hrbí se a uniforma mu je trochu velká. „Řidičák a techničák,“ říká. Pohledem mi probodává hrudník v místě, kde je nápis BROWN. „Jedete zpátky do školy?“

„Ne, jenom do Little Comptonu,“ odpovídám. A pak mlžím. „Ale v klídku. Máme čas.“ Na mou pasivně agresivní sebeobranu nereaguje. Doprdele, nejel jsem rychle a nejsem kretén z Brownu a přesně proto nerad nosím trička s logy univerzit. Policajt zkoumá můj řidičák vydaný v New Yorku. Uběhne asi století a pak ještě jedno.

Amy si odkašlává. „Pane policisto, co jsme provedli?“

Strážník Jenks se dívá nejdřív na ni a pak na mě. „Nedali jste na křižovatce blinkr.“

Děláš si ze mě prdel, ty debile? „Aha,“ říkám. „Tak to se omlouvám.“

Jenks odpovídá, že musí „na chvílku do auta“ a jde pomalu, ale pak se rozbíhá a běžet by asi neměl. A taky by neměl potřebovat jít „na chvílku do auta“. Když otevírá dveře svého korábu a souká se dovnitř, myslím na své prohřešky, na své tajné aktivity a svírá se mi hrdlo.

„Joe, uklidni se,“ říká Amy a pokládá mi ruku na stehno. „Je to jenom malý přestupek.“

Jenomže Amy neví, že jsem zabil čtyři lidi. Potím se a o takových věcech už jsem slyšel. Chlápka zastaví za drobný přestupek a najednou, díky sadistické magii počítačů a systému, se na něj hodí všechno ostatní. Mohl bych se zastřelit.

Amy zase pouští rádio. Během dvaceti minut odehraje pět písniček a strážník Jenks je stále ve svém autě s mými doklady v ruce. Jestli mi chce jenom vypsát pokutu za nedání blinkru, jestli v tom není nic jiného, tak proč telefonuje? Proč pořád cosi ťuká do počítače? Chcete mi říct, že moje svoboda skončí na začátku léta, když můj iPhone ukazuje sluníčko a na obloze se chystá průtrž? Protože já jednoho policajta v tomhle státě znám. Jmenuje se strážník Nico a myslí si, že já se jmenuju Spencer. Co když viděl moji fotku v počítači? Co když mě poznal a zavolal Jenksovi a řekl: *Toho kluka znám?* A co když...

„Joe,“ říká Amy a já jsem skoro zapomněl, že tady je. „Vypadáš, jako bys měl panický záchvat. O nic nejde. Dokonce to ani není za rychlost.“

„Já vím,“ odpovídám. „Prostě nesnáším policajty.“

Hladí mě po stehně. „Já vím.“

Sahá do chladicí tašky a vytahuje broskev. *Broskev.* Ang-

SKRYTÁ TĚLA

licky *peach*. Jasně, že jsem v pasti. Ona si tu jí broskev a já nemůžu dostat z hlavy Peach Salingerovou a svůj hrnek moči.

Ten hrnek.

Snažím se věřit, že už tam není. Představuju si, jak ho bere paní, co k nim chodí uklízet, a znechuceně ho drhne a ještě leští. Představuju si zlatého retrívra – lidi, co mají letní sídla, milují velké psy – a ten čmucha po baráku, převrací hrnek tlapou a pak ho volá pán a on utíká a moje moč se vpíjí do prken v podlaze a já jsem v pohodě. Další obraz, nějaké Salingerovic dítko si hraje na schovku. Kope do hrnku. Jsem v pohodě. Vidím jinou Salingerovou, nějakou krávu, jak píše esemesku, nepřítomně hází boty do skříně a vztekle nadává, když se jí obsah hrnku vpíjí do drahých lodiček od Manola a sandálů Tory Burch. Hází je do popelnice. Jsem v pohodě.

Slyším, jak někdo třískne dveřmi od auta. Jenks kráčí k nám. Možná po mně bude chtít, abych vystoupil. Možná mi bude lhát. Možná se mě bude snažit nějak nachytat. Možná bude chtít, aby z auta vystoupila Amy. Je navoněný kolínskou, chudák, a podává mi zpátky řidičák i techničák.

„Omlouvám se za to zdržení,“ říká. „Hlavně že nám rozdali počítače, ale pořád se sekají.“

„Ta technika,“ vzdychám. Svoboda. *Svoboda!* „Jednou nás všechny zabije, co?“

„O to radši bych byl, kdybyste příště dával blinkr,“ ušklíbá se.

Usmívám se. „Fakt se omlouvám, pane strážníku.“

Jenks se nás ptá, jestli bydlíme *přímo ve městě*, a já mu odpovídám, že v Brooklynu je to klidnější, a všechno bude v pohodě. Usmálo se na mě štěstí. Cítím Jenkovu voňavku. Vidím jeho nanicovatý život, kouká mu z očí, všechny ty sny,

za kterými se nikdy nepustil a nepustí, ne proto, že je pose-
ra, ale protože neumí snít v detailech, v takových detailech,
které umí způsobit, že si člověk jednoho dne zabalí a přestě-
huje se. Určitě šel k policii, protože uniforma je něco neuvě-
řitelně jednoduchého; člověk nemusí každý den přemýšlet,
co na sebe.

„Bavte se,“ říká. „A opatrně.“

Vracím se na silnici a neskutečně se mi ulevilo, že tady
neskončil tenhle den ani celý můj život. Mám jednu ruku na
volantu a druhou zajíždím Amy pod šortky. Před námi vidím
naši odbočku, tu, která vede do Little Comptonu. Nechci, aby
součástí mé budoucnosti byla policie, a smíruji se s tím, že
jsem to podělal, že mi jedna věc utekla, a už to nikdy, nikdy
neudělám.

Tentokrát, až zahnu, dám ten zatracený *blinkr*.